

Arrest

nr. 215 687 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LAMALLE
Boulevard de la Sauvenière 72 A
4000 LIÈGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die loco advocaat G. LAMALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2018 wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: G. M. (..)

Voorna(a)m(en): J. C. (..)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 24.08.1971

Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister:2 xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indienen van een bijlage 19ter dd. 09.10.2015 in functie van zijn dochter G. D. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) van Nederlandse nationaliteit. Intussen blijkt deze gezinshereniging achterhaald te zijn. Immers: uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet meer gezamenlijk gevestigd is met referentiepersoon, noch blijkt uit het dossier dat hij nog contacten onderhoudt met zijn dochter.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen ter begeleiding of vervoeging van die persoon. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief op 12.03.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 22.03.2018.

Daarop werden door betrokkene volgende documenten aangeleverd:

Attest van het OCMW te Elsene dd. 15.03.2016 waaruit blijkt dat betrokkene van 1.10.2014 tot 31.03.2016 voltijds tewerkgesteld is geweest in het kader van art. 60; Loonfiche voor december 2016 waaruit blijkt dat betrokkene een eindejaarstoelage heeft gekregen ten gevolge van zijn tewerkstelling via art. 60 bij het OCMW; Attest met betrekking tot het jaarlijkse vakantiegeld 2016, voor de periode 01.01.2016 tot 31.03.2016; Pagina 1 van 2 van de aangifte personenbelasting op naam van betrokkene voor aanslagjaar 2017, inkomstenjaar 2016

Inschrijving ACTIRIS dd. 06.06.2016 aan het loket

Attesten CGSLB dd. 11.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene van april 2016 tot augustus 2017 werkloosheidsuitkering ontving

Attesten CGSLB dd. 29.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene in beroep is gegaan tegen een beslissing van 09.05.2017 van het ONEM met betrekking tot de recuperatie van (een deel van de) ontvangen werkloosheidsuitkeringen en de uitsluiting van werkloosheidsuitkering vanaf 15.05.2017 voor een periode van 6 maanden; bijbehorende uitnodigingen tot betaling van het ONEM aan betrokkene; PV van het Office National de Sécurité Sociale dd. 5.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet akkoord gaat met de beslissing van het zijn syndicaat en hij aan het ONSS vraag om een onderzoek van zijn situatie. Rekeninguittreksels bij BNP Paribas Fortis op naam van betrokkene voor de periode januari 2017-november 2017 waaruit blijkt dat hij nog via DAOUST SA, Randstad, Start People tewerkgesteld is geweest. Ook blijkt uit diezelfde uittreksels dat hij in die periode meermaals een "pension alimentaire" ten bedrage van 150 euro heeft overgemaakt aan ene N. D. (..). Het is echter niet duidelijk wie deze persoon is en wat betrokkenes relatie tot haar is, of dit een kind betreft van betrokkene of een vrouw met wie hij een relatie heeft of heeft gehad. Betrokkene legt zelf eveneens omtrent zijn gezinssituatie niets voor. DVZ is niet in de mogelijkheid betrokkene zonder bijkomende gegevens op te zoeken in het Rijksregister. De laatste storting aan voormelde persoon dateert voorts reeds van 3.09.2017. Bijgevolg is het niet onredelijk te stellen dat geconcludeerd kan worden dat deze stortingen voor betrokkenes situatie heden klaarblijkelijk weinig ter zake doen.

Mail van DAOUST SA aan betrokkene waarin hij wordt aangespoord een arbeidscontract voor 14.06.2017 te ondertekenen

Boetes van NMBS waaruit blijkt dat betrokkene betrapt werd op zwartrijden op 12.12.2016, 06.03.2017 en 03.05.2017

In de aan hem op 22.03.2018 betekende brief werd betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart en voor zover er geen uitsluitsel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten meer voorgelegd.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien betrokkene niet gezamenlijk gevestigd is geweest met de referentiepersoon tijdens de huidige periode van verblijfsrecht. Voor zover geopperd zou worden dat de gezamenlijke vestiging voorafgaand aan de aanvraag eveneens mee in rekening zou moeten gebracht worden, dient opgemerkt te worden dat uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene ook voorheen slechts gezamenlijk gevestigd is geweest met de referentiepersoon van 27.09.2013 tot 26.05.2014. Betrokkene is bijgevolg geen 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon waarvan één in het Rijk, noch toont hij aan banden te onderhouden met de referentiepersoon sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont, meer bepaald sinds 26.05.2014, zoals nochtans expliciet werd gevraagd in de aan hem betekende brief, temeer betrokkene toenertijd wel degelijk nog minderjarig was. Hieruit kan redelijkerwijs worden verondersteld dat deze situatie niet van toepassing lijkt te zijn op betrokkenes situatie.

Voor wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, § 4, 2° en 3°, deze zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan minderjarige kinderen in het Rijk, of voor zover DVZ van het bestaan van minderjarige kinderen in het Rijk van betrokkene niet op de hoogte zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent althans eveneens niets voorlegt. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing lijkt op deze situatie. Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene bovendien ook niet aantoonbaar heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Uit het dossier blijkt wel degelijk dat betrokkene in het verleden is tewerkgesteld geweest, echter dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat dat heden nog steeds het geval zou zijn. Noch blijkt uit het dossier dat hij inmiddels opnieuw beroep zou kunnen doen op een werkloosheidsuitkering, hoewel de termijn van 6 maanden van uitsluiting reeds is verstreken. Voor zover er reeds uitspraak zou zijn met betrekking tot het aangetekende beroep van betrokkene werd eveneens niet voorgelegd dat o.a. de uitsluiting van deze uitkering ongedaan werd gemaakt. Betrokkene toont dus op geen enkele wijze aan heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont aan tewerkgesteld geweest te zijn in het verleden, hetgeen aantoonbaar dat hij werkwilbig is. Echter, het in het verleden tewerkgesteld zijn en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling op zich, in dit geval zelfs in het verleden, volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging moet geweest zijn waarvan minstens één jaar in het Rijk, niet zijn opgenomen. Bovendien is er heden dus geen spoor van enige tewerkstelling van betrokkene. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene verblijft immers pas sinds 12.09.2013 in het Rijk), of er een nieuw leven te starten. Betrokkene heeft voorheen ook al eens het verblijfsrecht bekomen als familielid van een burger van de Unie, na het indienen van een bijlage 19ter op 12.09.2013. Dit verblijfsrecht echter werd echter opnieuw beëindigd op 10.07.2014. Er werd geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. Vanaf het beëindigen van dit verblijfsrecht tot aan de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging dd. 9.10.2015 verbleef betrokkene aldus illegaal in het land. Het is redelijk te stellen dat betrokkene heden geen rechten kan putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsrecht in het verleden dat diende beëindigd te worden wegens het niet meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. De duur van zijn legaal verblijf in België is zodoende nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 42 jaar lang in zijn land van herkomst of origine. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met mevr. P. (...) reeds geruime tijd beëindigd is, en dat betrokkene niet aantoonbaar nog enige gezinsband/relatie te onderhouden met referentiepersoon. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt of dat er sprake is van andere minderjarige kinderen in het Rijk. Voor zover hij toch een relatie zou hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het

het koppel vrij staat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Wat betreft betrokkene sociale en culturele integratie tot slot, kan opgemerkt worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten voorlegde die het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan. Dat betrokkene ingeschreven werd bij Actiris is een noodzaak ter verkrijging van werkloosheidsuitkering en een middel om aan werk te komen. Ook de voorgelegde documenten met betrekking tot het aangetekende beroep tegen de beslissing van het ONEM wijzen niet op een dermate integratie waarom huidige beslissing niet zou mogen worden genomen. Nergens uit de voor DVZ beschikbare documenten blijkt dus dat er sprake is van een sociale, culturele en economische integratie die het beëindigen van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Eerder integendeel - hoewel niet doorslaggevend in dit kader - betrokkene werd klaarblijkelijk reeds meermaals betrap op zwartrijden. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II. ENIGE MIDDEL GEHAALD UIT DE SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 40BIS EN 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DE ARTIKELEN 1 TOT 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING DER ADMINISTRATIEVE DOCUMENTEN, HET ARTIKEL 8 EVRM, VAN HET EVENREDIGHEIPSPRINCIPE EN DE DUIDEILIJKE VERGISSING IN APPRECIATIE

I. Eerste klacht

Verzoeker geeft aan dat hij, naast de documenten die hij tegenpartij liet worden ingevolge de briefwisseling van 22 maart 2018, hij eveneens een kopie van de erkenningsakte evenals van de geboorteakte van zijn dochter Kylie had laten worden .

Bovendien legde verzoeker, ingevolge de brief van 22 maart 2018, een rekeninguittreksel neer, dat de overschrijving van onderhoudsgeld voor een bedrag van 150,00€ aan zijn ex- levensgezellin, Mevrouw N. D. M. (...), moeder van hun gemeenschappelijke dochter Kylie, herneemt.

In haar beslissing houdt tegenpartij geen rekening met deze elementen en acht zij dat zij de identiteit van Mevrouw Na. D. (...) en de reden van de overschrijving van dit onderhoudsgeld niet kent.

Hoewel verzoeker niet effectief met zijn dochter Kylie verblijft, onderhoudt hij desalniettemin contacten met haar.

Tot op heden zijn geen van zijn ouderlijke rechten vervallen en geen enkel rechtsgebied oordeelde over de hoofdhuisvesting of de secundaire huisvesting.

Verzoeker diende bij het Bureau voor Juridische Bijstand bij de Franstalige Familierechtbank van BRUSSEL een verzoek tot juridische bijstand in om de secundaire huisvestingmodaliteiten van verzoeker te bepalen.

De omstreden beslissing cijfert dit minderjarig kind volledig weg en verduidelijkt zelfs dat het artikel 42quater §4, 2 niet van toepassing is aangezien tegenpartij geen kennis heeft van het bestaan van minderjarige kinderen van verzoeker.

Bijgevolg respecteert de beslissing tot intrekking van verblijf het voorschrift van de artikelen 1 tot 3 van de Wet inzake de uitdrukkelijke motivering van de administratieve documenten niet.

Bovendien, door zo'n beslissing te nemen, maakte tegenpartij een duidelijke vergissing in appreciatie daar waar zij de minderjarige Belgische dochter van verzoeker volledig wegcijfert.

2. Tweede klacht

Aangezien de beslissing niet gemotiveerd is opzichts de persoonlijke situatie van verzoeker en inzonderheid het bestaan van zijn dochter Kylie, blijkt zij dus onderworpen aan het artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsprincipe vermits zij op onevenredige wijze het respect op het privéleven van verzoeker aantast.

Het begrip 'gezinsleven', door het artikel 8 van het EVRM her-nomen, is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht geapprecieerd moet worden.

De omstreden beslissing is geenszins gemotiveerd jegens het gezinsleven van verzoeker met Kylie, zodanig dat zij duidelijk stereotiep is en niet beantwoordt aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve documenten.

Tegenpartij had echter kennis van de gezinssituatie van verzoeker, inzonderheid op basis van de erkennings- en geboorteakte, door verzoeker neergelegd, en eveneens op basis van het rekeninguittreksel dat de bijdrage, aan de moeder van Kylie betaald, herneemt.

Op geen enkel ogenblik brengen de motieven van de beslissing het recht op het respect van het privé- en gezinsleven van verzoeker in België, het belang van Kylie en het recht van de Staat om de ingang en het verlaten van het grondgebied te reglementeren, in perspectief.

Een terugkeer naar Congo zou zich ernstig inmengen met het privé- en gezinsleven, gewaarborgd door het artikel 8 van het EVRM, zowel van verzoeker als van Kylie.

Deze supranationale rechtsbeschikking is tegenstelbaar aan de Belgische Staat.

Tenslotte, bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf, moet de minister of zijn gemachtigde rekening houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Koninkrijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

Op basis van de elementen, in dit beroep uiteengezet, blijkt duidelijk dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening hield met de effectieve gezinssituatie van verzoeker.

Gezien de bovenvermelde elementen, die een hoofdzakelijk openbaar karakter vertonen, respecteert de omstreden beslissing het principe van een goede administratie niet, aangezien de auteur zich niet kan vrijstellen om zijn verbintenissen geheel of gedeeltelijk na te leven."

2.2. De in de artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht, waarvan de verzoekende partij de schending eveneens aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg als vader van het Nederlandse kind G. Deborah. Dit kind werd in 1996 geboren uit de relatie die verzoekende partij in het verleden onderhield met P. Mireille Olavi. Op 22 augustus 2018 beslist de verwerende partij evenwel het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

(..)

§ 3

(..)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. Verzoekende partij betwist op geen enkel moment de vaststelling dat zij niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg, zijnde haar dochter G. Deborah. Zij voert evenmin enige concrete kritiek aan tegen de motieven inzake artikel 42quater, §4, 1°, 4° en tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motieven blijven dan ook staan.

Verzoekende partij betoogt wel dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een minderjarige Belgische dochter heeft, met name Kylie. Dit argument brengt zij in tegen het motief: "Voor wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, § 4, 2° en 3°, deze zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan minderjarige kinderen in het Rijk, of voor zover DVZ van het bestaan van minderjarige kinderen in het Rijk van betrokkene niet op de hoogte zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent althans eveneens niets voorlegt."

De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier vast dat, hoewel de verzoekende partij geenszins gevolgd kan worden in haar betoog dat zij de geboorte- en erkenningsakte van deze dochter heeft voorgelegd aan het bestuur, het administratief dossier wel een brief van de dienst vreemdelingenzaken bevat van 15 december 2015 gericht aan het parket van de procureur des konings

van Brussel waaruit blijkt dat dienst vreemdelingenzaken op de hoogte werd gesteld van het voornemen van verzoekende partij om het kind Kylie te erkennen waarbij ook de naam van de moeder gekend is, zijnde Nadine D. Nu de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij rekeninguittreksels heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij diverse keren een bedrag van 150 euro met de vermelding "*pension alimentaire*" (eigen vertaling: alimentatiegeld) heeft overgemaakt aan ene Nadine D. kan zij geenszins stellen niet te begrijpen wie deze persoon is. Gelet op de gegevens waarvan de verwerende partij op de hoogte was voor het treffen van de bestreden beslissing, kan zij evenmin gevolgd worden dat niet blijkt dat verzoekende partij een minderjarig kind heeft in België of dat zij hieromtrent niets heeft voorgelegd.

Evenwel doet dit alles geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing geenszins heeft aangetoond dat haar inzake dit minderjarig kind het recht van bewaring werd toegekend of dat haar omgangsrecht is toegewezen via overeenkomst dan wel bij gerechtelijke beslissing. Hoewel verzoekende partij wel een minderjarig kind in België blijkt te hebben en de verwerende partij hiervan wel degelijk indicaties had voor het treffen van de bestreden beslissing, dient gesteld dat verzoekende partij geen belang heeft bij dit betoog nu zij daarmee immers nog altijd niet had aangetoond dat zij valt onder de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, §4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet. Daarenboven, zelfs indien verzoekende partij dit zou aangetoond hebben, quod non, dan nog dient gesteld dat artikel 42quater, §4, 2° en 3° samen gelezen moet worden met artikel 42quater, §4, laatste lid dat stelt dat verzoekende partij eveneens moet aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en haar familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Zij brengt echter geen enkele concrete kritiek aan tegen de bevinding van de verwerende partij dat: *"Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene bovendien ook niet aantoont heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Uit het dossier blijkt wel degelijk dat betrokkene in het verleden is tewerkgesteld geweest, echter dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat dat heden nog steeds het geval zou zijn. Noch blijkt uit het dossier dat hij inmiddels opnieuw beroep zou kunnen doen op een werkloosheidsuitkering, hoewel de termijn van 6 maanden van uitsluiting reeds is verstreken. Voor zover er reeds uitspraak zou zijn met betrekking tot het aangetekende beroep van betrokkene werd eveneens niet voorgelegd dat o.a. de uitsluiting van deze uitkering ongedaan werd gemaakt. Betrokkene toont dus op geen enkele wijze aan heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde."*

Verzoekende partij doet met haar betoog over haar minderjarige Belgische dochter dan ook hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat haar verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet beëindigd wordt omdat zij niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg en zij evenmin onder de uitzonderingsgronden valt ten einde het verblijfsrecht te behouden.

2.6. Verzoekende partij betoogt voorts dat artikel 8 EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing waarbij zij opnieuw verwijst naar haar relatie met haar minderjarige dochter Kylie.

2.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat haar gezinsleven met haar minderjarig kind in het gedrang komt door de bestreden beslissing.

2.8. Daarenboven dient gesteld dat artikel 8 van het EVRM voorts als volgt bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor, zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

2.8.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij wel gemotiveerd heeft dat, voor zover verzoekende partij een gezinsleven in België zou hebben, het dit gezin vrijstaat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Verzoekende partij betoogt slechts dat een terugkeer naar Congo een ernstige inbreuk zou vormen op haar gezinsleven met haar dochter maar zij verduidelijkt dit standpunt op geen enkele wijze.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de laatste storting die verzoekende partij verrichte in het kader van alimentatiegeld dateert van 3 september 2017. Er blijkt niet dat zij nadien nog alimentatiegeld betaalde aan de moeder van haar minderjarige dochter. Verder blijkt uit het verzoekschrift tot dringende gerechtelijke bijstand - gevoegd aan het onderhavig beroep - dat zij zelf erkent dat haar contacten met haar dochter beperkt zijn. Hoewel zij stelt al sinds oktober 2017 gescheiden te zijn van de moeder van haar dochter, blijkt voorts dat verzoekende partij tot 25 oktober 2018 (datum van voormeld verzoekschrift) gewacht heeft om de rechtbank te vragen de modaliteiten inzake ouderlijk gezag, huisvesting en gezamenlijke bijdrage te bepalen. Deze stappen heeft verzoekende partij aldus pas ondernomen na de betekening op 1 oktober 2018 van de bestreden beslissing, zodat de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat de interesse van verzoekende partij in haar minderjarig kind eerder gestimuleerd is door de bestreden beslissing. Wat er ook van zij, voor het treffen van de bestreden beslissing ligt er niet meer voor dan dat verzoekende partij meer dan een jaar geleden onderhoudsgeld betaalde en sindsdien niet meer, minstens toont zij niet anderszins aan, dat zij voorts zelf aangeeft dat haar contacten met haar kind beperkt zijn en dat blijkt dat zij sinds de scheiding van haar partner meer dan een jaar gewacht heeft en tot na de kennisgeving van de bestreden beslissing om stappen te ondernemen inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag edm. Er blijkt aldus niet dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing nauwe banden aanwezig waren tussen verzoekende partij en haar minderjarig kind.

De Raad wijst daarenboven op rechtspraak van het EHRM dat stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en haar kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Het door verzoekende partij gestelde als zou de bestreden maatregel het gezinsleven met haar kind ernstig bemoeilijken blijkt dan ook niet.

Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot haar gezinsleven wordt niet aangetoond.

2.8.2. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de verblijfsduur van verzoekende partij in België, met haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en haar culturele en sociale integratie in België en de banden met het land van herkomst. Zo motiveert de verwerende partij:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont aan tewerkgesteld geweest te zijn in het verleden, hetgeen aantoont dat hij werkwilbig is. Echter, het in het verleden tewerkgesteld zijn en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling op zich, in dit geval zelfs in het verleden, volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging moet geweest zijn waarvan minstens één jaar in het Rijk, niet zijn opgenomen. Bovendien is er heden dus geen spoor van enige tewerkstelling van betrokkene. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene verblijft immers pas sinds 12.09.2013 in het Rijk), of er een nieuw leven te starten. Betrokkene heeft voorheen ook al eens het verblijfsrecht bekomen als familielid van een burger van de Unie, na het indienen van een bijlage 19ter op 12.09.2013. Dit verblijfsrecht echter werd echter opnieuw beëindigd op 10.07.2014. Er werd geen beroep aangetekend tegen deze beslissing. Vanaf het beëindigen van dit verblijfsrecht tot aan de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging dd. 9.10.2015 verbleef betrokkene aldus illegaal in het land. Het is redelijk te stellen dat betrokkene heden geen rechten kan putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsrecht in het verleden dat diende beëindigd te worden wegens het niet meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. De duur van zijn legaal verblijf in België is zodoende nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 42 jaar lang in zijn land van herkomst of origine. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met mevr. P. (...) reeds geruime tijd beëindigd is, en dat betrokkene niet aantoont nog enige gezinsband/relatie te onderhouden met referentiepersoon. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt of dat er sprake is van andere minderjarige kinderen in het Rijk. Voor zover hij toch een relatie zou hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het het koppel vrij staat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie tot slot, kan opgemerkt worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten voorlegde die het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan. Dat betrokkene ingeschreven werd bij Actiris is een noodzaak ter verkrijging van werkloosheidsuitkering en een middel om aan werk te komen. Ook de voorgelegde documenten met betrekking tot het aangetekende beroep tegen de beslissing van het ONEM wijzen niet op een dermate integratie waarom huidige beslissing niet zou mogen worden genomen. Nergens uit de voor DVZ beschikbare documenten blijkt dus dat er sprake is van een sociale, culturele en economische integratie die het beëindigen van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Eerder integendeel - hoewel niet doorslaggevend in dit kader - betrokkene werd klaarblijkelijk reeds meermaals betrapt op zwartrijden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.” Verzoekende partij betoogt slechts dat de bestreden beslissing een schending van haar privéleven inhoudt, maar zij maakt met dergelijk summier en vaag betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde aspecten inzake haar privéleven over het hoofd heeft gezien of daaromtrent niet terdege heeft gemotiveerd. De Raad wijst er op dat verzoekende partij geheel nalaat concrete kritiek te leveren op de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Een schending van artikel 8 EVRM inzake haar privéleven blijkt evenmin.

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER